

Arrest

nr. 177 932 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juni 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, verkreeg ingevolge een aanvraag gezinshereniging in 2012 een verblijfsrecht in functie van de toenmalige partner van haar moeder.

Op 28 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van de moeder van de verzoekende partij omwille van de

relatiebreuk met haar partner in functie van wie zij dit verblijfsrecht verkreeg. Bij arrest nr. 160 566 van 21 januari 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

Op 17 juni 2016, met kennisgeving op 24 juni 2016, neemt de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D.C. (...)

Voorna(a)m(en): B.D.L.A.

Nationaliteit: Venezuela

Geboortedatum: (...).1996

Geboorteplaats: Los Teques

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

Artikel 42quater§1 van de wet van 15.12.1980:

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag in 2012 in functie van de ex-partner van haar moeder, zijnde de heer S.G. (...) (RR. (...)). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met de referentiepersoon sinds 23.10.2013. Er is dus geen gezamenlijke vestiging meer. Het verblijfsrecht van de moeder van betrokkene, zijnde mevrouw C.S.A. (...) (RR. (...)), werd reeds ingetrokken aan de hand van een bijlage 21 op 28.08.2015, betekend op 18.09.2015.

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene, werd zij op 30.10.2015 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat getoetst kon worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

Attest van inschrijving in het Miniemeninstituut, d.d. 16.11.2015.

Attest van tewerkstelling en loonattest van Manpower, d.d. 03.11.2015, waaruit blijkt dat betrokkene tewerkgesteld was als uitzendkracht in de periode van 13.07.2015 - 25.10.2015.

Attest van UZ Leuven, verloskunde-gynaecologie, d.d. 25.02.2016 waaruit blijkt dat betrokkene zwanger zou zijn. Vermoedelijke bevallingsdatum is 04.10.2016.

Wanneer we de duur van het verblijf in België van betrokkene beoordelen, kunnen we stellen dat dit relatief kort is

in vergelijking met de duur van het verblijf in haar land van oorsprong. Betrokkene is er opgegroeid en heeft het grootste gedeelte van haar leven aldaar doorgebracht. Wat betreft haar gezinssituatie valt op te merken uit het dossier dat haar moeder en jongere zus geen verblijfsrecht meer hebben in België. Er werd hen een bevel gegeven om het land te verlaten. Betrokkene kan dus samen met hen een nieuwe start maken in hun land van origine. We kunnen dus ook stellen dat er hierdoor nog voldoende banden zijn in het land van herkomst.

Betrokkene geeft wel aan dat ze zwanger is, maar aangezien ze nog niet zes maanden ver is, laat haar medische toestand haar wel nog toe om te reizen, alsook gebruik te maken van het vliegtuig. Verder geeft betrokkene ook aan dat ze in de periode van 13.07.2015 - 25.10.2015 heeft gewerkt als uitzendkracht. Na raadpleging van de kruispuntbank blijkt dat betrokkene tot en met 11.06.2016 heeft gewerkt op interimbasis via Manpower. Echter, gezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, kunnen we stellen dat haar economische belangen niet van die aard zijn dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt. Dit toont wel aan dat betrokkene werkwilbig is, en

ze deze wil ook kan gebruiken in het land van herkomst om er aan de slag te gaan. Bijkomend kunnen we stellen dat hieruit ook blijkt dat betrokkene haar medische toestand van die aard is dat het een tewerkstelling toestaat. We kunnen er dus van uitgaan dat haar gezondheidstoestand, zelfs al is ze zwanger, niet van die aard is dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Verder blijkt uit de voorgelegde documenten niet dat de leeftijd van betrokkene en de sociale en culturele integratie in het Rijk van die aard zijn dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980, moet worden vastgesteld dat dit niet van toepassing is op betrokkene. Immers, de gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon was van 07.08.2012 - 23.10.2013, en duurde dus niet ten minste drie jaar. Wanneer we het administratief dossier van betrokkene raadplegen, kunnen we ook vaststellen dat er nergens sprake is van kinderen (van een EU-burger), noch van een 'schrijnende situatie', vandaar dat evenmin de andere uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 2°, 3° of 4° van dezelfde wet sprake is.

Bijgevolg wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken.*

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel zoals geformuleerd in de synthesememorie voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 42quater, §4, 4° en 62 van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 42quater §4.4° Vw

Verweerster stelt: wanneer we het administratief dossier van betrokkene raadplegen, kunnen we ook vaststellen dat er nergens sprake is van kinderen (van een EU burger), noch van een 'schrijnende situatie' vandaar dat evenmin de andere uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42quater §4, 2°, 3° of 4° van dezelfde wet sprake is.

Verweerster spreekt zichzelf dan ook tegen (er zou geen sprake zijn van kinderen) wanneer ze wat verder motiveert dat verzoekster ondanks haar zwangerschap toch kan reizen.

Op het moment van het nemen van kwestieuze beslissing is verzoekster 6 maanden zwanger - zoals gestaafd door het medisch attest.

Tegen het bijgebrachte medisch attest in besluit verweerster dat verzoekster op het moment van het nemen van de beslissing nog geen 6 maanden zwanger is zodat zij nog met het vliegtuig kan reizen.

De bevalling is voorzien op 4 oktober 2016 (week 40), het tijdstip van nemen kwestieuze beslissing is 17.06.2016 (week 24). Een zwangerschap wordt gerekend in 40 weken. Op het moment van het nemen van de beslissing (40 - 16 = 24 weken) is verzoekster exact 6 maanden zwanger.

Deze omstandigheid deze omstandigheid als een schrijnende situatie beschouwd worden zodat artikel Alquater §4.4° Vw werd geschonden.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot dit middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het eerste middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de artikelen 42quater, §4-4° en 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij betoogt het niet eens te zijn met de bestreden beslissing waar die stelt dat er nergens sprake is van kinderen (van een EU-burger), noch van een 'schrijnende situatie', waardoor er geen sprake is van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater § 4, 2°, 3° of 4° van de Vreemdelingenwet en dat haar economische belangen niet van die aard zijn dat haar verdere verblijf in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster zich ervan weerhoudt die vaststellingen te weerleggen. Zij stelt alleen niet ten laste te zijn van de openbare overheden of van het OCMW.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster nog niet 6 maanden zwanger is en kan vliegen, betoogt verzoekster dat zij op dat ogenblik exact zes maanden zwanger doch weerlegt niet dat zij, om welke reden dan ook, niet zou kunnen vliegen.

Het Bestuur heeft getoetst of verzoekster om humanitaire redenen haar verblijfsrecht kon behouden, of dat er uitzonderingsgronden waren zoals voorzien in artikel 42quater, §4-1° van de Vreemdelingenwet, quod non.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de duur van het verblijf van verzoekster op Belgisch grondgebied, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin zij eventueel bindingen heeft met haar land van oorsprong, in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf werd genomen in toepassing van artikel 42quater, §1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

(...)"

Artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer is geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;”

De verzoekende partij meent dat er omwille van haar zwangerschap met voorziene bevallingsdatum op 4 oktober 2016 sprake is van een schrijnende situatie zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet, zodat zij zich in één van de uitzonderingssituaties zou bevinden die de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat.

De Raad dient echter op te merken dat de verzoekende partij in het geheel nalaat te verduidelijken waarom een zwangerschap van 6 maanden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing aan sich een bijzonder schrijnende situatie zou betekenen in de zin van genoemde bepaling.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing 6 maanden zwanger was, zodat de verwerende partij niet kon stellen dat zij nog geen 6 maanden zwanger was en dus met het vliegtuig kan reizen, gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met de zwangerschap van de verzoekende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Weliswaar is het mogelijk dat de verwerende partij een rekenfout maakte daar waar zij stelt dat de zwangerschap nog geen 6 maanden ver was zodat de medische toestand van de verzoekende partij haar wel toelaat te reizen alsook het vliegtuig te nemen, de verzoekende partij laat echter na dit te weerleggen en toont niet aan dat haar gezondheidstoestand haar ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing zou belet hebben te reizen of het vliegtuig te nemen. Zij geeft enkel aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing exact 6 maanden zwanger moet zijn geweest.

Bovendien is het belang van haar grief achterhaald, nu de voorziene bevallingsdatum heden reeds is verstreken, minstens toont de verzoekende partij niet aan dat zij nog niet bevallen zou zijn. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat de verzoekende partij bevallen is op 17 september 2016. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Voorts kan worden opgemerkt dat niets haar in de weg stond om uitstel te verzoeken om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten indien daar ernstige redenen toe waren.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel zoals geformuleerd in de synthesesamenvatting voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Verweerster heeft haar beslissing niet zorgvuldig voorbereid.

Zij meent dat gelet op de interimarbeid 'haar economische belangen niet van die aard zijn dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt

Nochtans toont verzoekster aan dat zij niet ten laste is van de openbare overheden of het OCMW.

Verweerster kan niet in alle redelijkheid stellen dat betrokkene haar 'werkbereidheid' ook in haar land van herkomst kan gebruiken om er aan de slag te gaan.

De algemene woonsituatie in Venezuela is erbarmelijk (stuk 3) zodat zij geen enkele kans heeft op een menswaardig bestaan, werkbereidheid of niet.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot dit middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In het tweede middel haalt verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Zij betoogt dat verwerende partij de algemene levenssituatie in het land van herkomst niet heeft onderzocht. Zij verwijst hierbij naar een krantenartikel van 22 juni 2016.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het niet aan het Bestuur toekomt om, in het kader van een beëindiging van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, de levenssituatie in het land van herkomst te onderzoeken, maar wel te onderzoeken en rekening te houden met de duur van haar verblijf in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Waar verzoekster thans een krantenartikel toevoegt i.v.m. de algemene woonsituatie in Venezuela, kan hiermee geen rekening gehouden worden aangezien dit artikel dateert van na de bestreden beslissing en verzoekster, toen er haar op 30 oktober 2015 gevraagd werd alle documenten voor te leggen die zij nuttig achtte te bestudering van haar dossier, conform artikel 42quater, §1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet, hiervan geen melding gemaakt heeft.

Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

De verzoekende partij kan niet voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de elementen die zij voorlegde aangaande haar tewerkstelling, namelijk verschillende loonfiches met betrekking tot interimarbeid. De verwerende partij oordeelde hieromtrent dat deze interimarbeid per definitie tijdelijk is, zodat kan worden gesteld dat haar economische belangen niet van aard zijn dat zij het verdere verblijf in het Rijk rechtvaardigen. Dit wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. De verwerende partij oordeelde eveneens dat de bewijzen aantonen dat zij werkwilbig is, en dat ze deze wil ook kan gebruiken in haar land van herkomst om er aan de slag te gaan, waarbij kan worden opgemerkt dat haar medische toestand van die aard is dat het een tewerkstelling toestaat. Dit wordt door de verzoekende partij evenmin weerlegt. Waar zij wijst op de erbarmelijke woontoestand in Venezuela en hieromtrent een stuk toevoegt aan haar verzoekschrift, dient te worden opgemerkt dat zij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan zij niet in kennis werd gesteld, temeer de verzoekende partij blijkens het administratief dossier op 30 oktober 2015 werd gevraagd haar individuele situatie toe te lichten zodat getoetst kon worden of er redenen zijn die haar toelaten haar verblijfsrecht te behouden en een beëindiging in de weg staan. Er kan worden verwacht dat zij minstens wijst op de vermeende problematische situatie waarin zij in Venezuela vreest terecht te komen. Het administratief dossier bevat geen enkel element dat hierop wijst, noch bracht de verzoekende partij dergelijke problematiek aan het licht.

Waar zij stelt dat zij niet ten laste is van de openbare overheden of het OCMW, dient te worden opgemerkt dat zij met deze bewering geenszins de motivering van de bestreden beslissing zoals hoger geschetst weerlegt. Immers, het feit dat zij niet ten laste van de staat zou vallen doet geen afbreuk aan de vaststelling dat haar interimwerk tijdelijk van aard is zodat haar economische belangen niet van aard zijn dat zij het verdere verblijf in het Rijk rechtvaardigen. Evenmin toont zij aan dat zij haar werkbereidheid niet zou kunnen aanwenden in het land van herkomst of dat haar gezondheidstoestand enige arbeid in Venezuela in de weg staat, temeer kan worden aangenomen dat de zwangerschap reeds afgelopen is. Zij verduidelijkt geenszins waarom het onredelijk zou zijn dat zij haar werkbereidheid in Venezuela kan aanwenden om er aan de slag te gaan en beperkt zich hieromtrent tot een loutere bewering.

De verzoekende partij toont niet aan met welke gegevens de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden. Gelet op de bovenvermelde bespreking, dient te worden besloten dat de verzoekende partij evenmin aantoont dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel zoals geformuleerd in de synthesesamenvatting voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Het middel luidt als volgt:

“In haar motivering rept verweerster met geen woord over het gezinsleven van verzoekster. De vader van het ongeboren kind heeft een legaal verblijf in België, zodat ook hun kindje het gunstig statuut van zijn vader zal verkrijgen. Volgens het EHRM, waarvan de rechtspraak primeert op de Belgische wetgeving, moeten de nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die rechtstreeks door de beslissingen geraakt worden. Wanneer verzoekster zal worden uitgewezen wordt het gezinsleven verbroken en zal ook de baby gescheiden worden van één van zijn ouders. Kwestieuze beslissing schendt zodoende het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) en artikel 3 IVRK.”

3.3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot dit middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het derde middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Zij betoogt dat er in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over haar partner, die legaal op het grondgebied verblijft en in België verankerd is. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een partner heeft met wie zij een effectief gezinsleven zou leiden conform artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen. Het onvoorwaardelijk verbinden van de uitoefening van een recht op privé- en gezinsleven aan een recht op verblijf, zou ook leiden tot een ongeoorloofde omzeiling van de in het Rijk geldende wettelijke bepalingen. De procedure kan via de geëigende weg ingeleid worden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat de Raad van State gesteld heeft dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft. (Raad van State, arrest nr. 100.509 van 31/10/2001). Het derde middel is ongegrond.”

3.3.3. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, moet geduid worden dat dit artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Tenslotte voert de verzoekende partij een schending aan van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij wijst op haar zwangerschap en stelt dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat het gezinsleven gebroken zou worden nu het kind gescheiden zal worden van één van zijn ouders, daar de vader van het kind legaal in België zou verblijven. Samen met de verwerende partij dient de Raad vast te stellen dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een partner heeft. Evenmin toont zij zelf in het kader van haar verzoekschrift aan dat er sprake is van een vader met een legaal verblijfsrecht in België, laat staan dat zij met deze persoon een gezin zou vormen. De Raad kan dan ook niet voor waar aannemen dat de bestreden beslissing een inbreuk in het gezinsleven met een vermeende partner zou vormen. Uit dit geheel van elementen blijkt niet op afdoende wijze dat er heden sprake is van een voldoende hechte relatie en een effectief beleefd gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar beweerde partner. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met een partner wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij bedoelt dat het recht op een gezinsleven van haar ten tijde van het indienen van het verzoekschrift ongebooren kind zal worden geschonden doordat het van één van de ouders zal worden gescheiden, toont de verzoekende partij niet aan dat de legaal in België verblijvende partner waarvan zij het bestaan voorhoudt, haar niet zou kunnen volgen teneinde bij zijn dochter te zijn. Voorts kan worden geduid dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een ‘gezinsleven’

(EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM was er ten tijde van het indienen van het verzoekschrift nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen een vermeende partner van de verzoekende partij en het ongeboren kind. Voorts kan worden opgemerkt dat niets de vermeende partner in de weg stond het ongeboren kind te erkennen nu zij zelf aangeeft ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing 6 maanden zwanger te zijn geweest. Een erkenning voor de geboorte blijkt niet uit het administratief dossier.

Tenslotte toont de verzoekende partij niet aan dat haar kind haar niet zal kunnen vergezellen naar Venezuela, zodat er geen sprake is van een breuk in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarvan het bestaan kan worden aangenomen tussen de verzoekende partij en haar kind nu ter terechtzitting door de verzoekende partij niet wordt betwist dat zij op 17 september 2016 is bevallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN